

ЗАТЪМНЕНИЕ НА ВЯРАТА

Дейвид Уилкерсън
21 Април 2008

„(Исус) Симоне, Симоне, ето, Сатана ви пожела, за да ви пресее като жито, но аз се молих за теб, да не отслабне твоята вяра; и ти, когато се обърнеш, утвърди братята си.

Петър Му каза: Господи, готов съм да отида с Теб и в тъмница, и на смърт. А Той каза: Казвам ти, Петре, петелът няма да пропее днес, преди ти три пъти да се отречеш, че Ме познаваш” (Лука 22:31-34).

В едно предишно послание писах за това как Петър понесе „затъмнението на вярата”. Подобно преживяване са имали посветени християни от всяко време. Наскоро се почувствах подбуден от Духа да прегледам и изследвам малко повече тази тема, да хвърля светлина върху „затъмнението на вярата”, което преживяват много светии днес.

Както си спомняте, затъмнението при Петър се случи на Петдесетница. Исус се обърна към смелия Си ученик и каза: „Симоне, Сатана иска да те има и затова може да те пресее като зърно.” Някои учени превеждат смисъл на този стих така: „Петре, Сатана поиска да те предам на него, така че да разтърси живота ти.”

Предупреждението тук е ясно – Сатана щеше да предприеме свръхестествена атака срещу вярата на Петър. Да пресее означава да „разтърси много силно нагоре и надолу, настрани, напред и назад, да раздвижи във всички посоки”. Просто казано, дяволът искаше да разтърси основите на Петровата вяра по възможно най-жестокия начин.

По-рано същия ден, Петър се беше похвалил, че има непоклатима вяра. Той беше казал на Исус пред всички ученици: „Господи, никога няма да се усъмня в Теб. Бих умрял преди да го направя.”

Не се лъжете, вярата на Петър не беше просто някаква емоция. През цялото време, от всичките ученици този човек беше демонстрирал най-смела вяра. Той беше този, който излезе от лодката, за да направи първите няколко крачки по водата към Исус. Петър беше заявил такава вяра в божествеността на Исус, казвайки: „Ти си Христос, Божия Син”, че Исус каза, че ще построи църквата Си върху това свидетелство. Вярата на Петър беше истинска и точно това е причината, поради която дяволът се насочи срещу него.

Сатана не търси възможност да събори хора, чиято вяра е слаба или се клати.

Малцина от нас осъзнават тази истина, когато сме в изпитание. Не виждаме, че сме в огъня заради ходенето ни с Исус, че дявола се опитва да потуши глада ни за Божието присъствие. Помислете за Петър – това беше човек, който щеше да се превърне в стълб на Божията църква, който щеше да представи Евангелието на света на Петдесетница. Може да сте сигурни, че Сатана нямаше да позволи това да се случи без борба.

Разбира се, всички християни са подлагани на изпитание за вярата си. Това се случва, когато плътта се надига срещу духа, за да пожелаем нещата от този свят. Аз благодаря на Бог за ежедневната вяра, която поддържа Неговите светии в битката. Но за някои слуги пресяването от Сатана е много повече от война между плътта и духа. Това е директна атака, лице в лице със самия дявол, който се опитва да унищожи вярата им. Тя е подложена на директна, добре обмислена атака от силите на ада, които ги разтърсват умствено, физически и духовно. Но аз искам да ви покажа как Бог е определил вярата ни да се справи с тези жестоки пожари.

Исус знаеше, че яростната атака на Сатана срещу Петър беше насочена срещу вярата му. Така че, Той подготви ученика Си, като му каза: „Молих се за теб, така че вярата ти да не отпадне.“ Исус дори предупреди Петър, че ще се провали: „И когато се обърнеш (преминеш през това), утвърди братята си.“ Накрая, Исус каза нещо, което ученика Му просто не можеше да приеме: „Казвам ти, Петре, преди петела да пропее днес, ти ще си се отрекъл от Мен три пъти, че Ме познаваш.“

Спри и помисли: какво би станало, ако Исус беше казал това за теб? Как би реагирал? „Но, Господи, знаеш, че съм бил верен. Оставих всичко, за да Те последвам, и Ти обеща да ме пазиш да не падна. А сега ми казваш, че ще направя немислимото, че ще говоря като атеист. Как е възможно?“

Вярвам, че повечето християни биха реагирали по този начин. Може да сме преживели пресяване, но малцина от нас могат да си представят, че е възможно атаката на Сатана да е толкова жестока, че да сме изкушени да се отречем от Исус.

Сега си представи Петър, стоящ отвън на религиозния съвет, греещ се на огъня. Това бе часа, за който Исус го предупреди, когато силите на тъмнината ще помрачат всичко. Само мога да си представям ужасните неща, които Сатана инжектира в ума на Петър, карайки го да се пита: „Не мога да повярвам, че това се случва с Исус. Ако Той наистина беше Бог, как можà да позволи да Го унижават по такъв начин? Предполага се, че Той е Сина на живия Бог, но ако не може да спаси Себе Си, как ще спаси мен? Всичко, което Той ни каза губи стойност. Къде е Божията сила, присъствието Му в този ужасен час?“

Много от нас сме си задавали същия въпрос по време на своите изпитания. Ние сме точно толкова объркани, колкото Петър, когато викаме към Бог и не чуваме отговора... когато ситуацията ни става от лоша по-лоша.... когато сме обхванати от разтърсващ душата ужас.

Какво имам предвид с фразата „затъмнение на вярата“?

В природата слънчево затъмнение се случва, когато луната застане между земята и слънцето, пречейки на светлината частично или напълно. За момент изглежда, че слънцето буквално изчезва и дневната светлина изведнъж става тъмнина. Гръцкото значение на думата „затъмнение“ е „отсъствам“ или „спирам да съществувам“. Според древното мислене, слънцето всъщност било унищожавано за момент от боговете.

За християните „духовното затъмнение“ е час на мрак, когато Бог изглежда отсъства от живота ни. Това най-често се случва по време на изпитания, когато се намесва Сатана и се опитва да затъмни видението ни за Господ. Той се опита да направи това с Петър, хвърляйки целия ад срещу ученика, опитвайки се да изпрати вярата му в абсолютна тъмнина.

Кажете ми, изправяли ли сте се някога пред такова затъмнение? Час, в който ума ви е бил зает от въпроси? Когато молитвите ви падат на земята, а Божието Слово изглежда затворено за вас? Когато чувствате, че живота ви е празен, безполезен, пълен провал?

В такова време сърцето ти прошепва обвинения: „След всичките ти молитви, всичките откровения, които си получил от Божието Слово, всичките ти свидетелства за Божиата вяроност, след всичко това – все още си слаб. Не можеш да живееш онова, което проповядваш.“ Изведнъж си изкушен да мислиш: „Ходенето на вяра е лишено от смисъл в живота ми. Нищо от цялата тази работа не ме изгражда и не мога да продължавам така. Твърде съсипан съм. Не мога повече.“

Помисли за думите на Петър по време на затъмнението на неговата вяра. Когато някой го попита: „Ти не си ли последовател на Исус?“, Петър излъга: „Не знам за какво говориш. Не познавам този човек.“ Когато го попитаха втори път, той отново отговори: „Не го познавам.“ Накрая, когато го попитаха за трети път, Петър прокле и извика: „Никога не съм бил с този човек!“

Говорим за пълно затъмнение на вярата. Петър звучеше като ядосан атеист. Вярата му беше напълно разбита. Той беше преминал границата, като всъщност се беше отрекъл от Исус. Същият този смел ученик, който гонеше демони, сега беше потънал в абсолютно неверие. Някои хора трябва да са си мислели: „Със сигурност Бог приключи с Петър, премахвайки помазанието Си от живота му. В края на краищата, как може истински Божий слуга да говори по този начин?“

Ще ти кажа как. Това се случва, когато сме под артилерийския огън на врага, а Бог изглежда въобще Го няма. Точно това е времето, в което гласа на Сатана идва толкова силен и ясен, че спираме да виждаме Господ. Изведнъж чувстваме, че живота ни е пропилян напразно, че не струва пукната пара. В този черен момент на затъмнение, дяволът е сътворил такъв хаос, че не виждаме изхода. Не можем да си представим, че Божиата сила е в състояние да ни спаси.

Сатана искаше Петър да се откаже напълно. Всъщност, за свой ужас ученикът установи: „Аз се отрекох от Исус. Не веднъж, а три пъти. Какво става с мен?“ Представете си облака от осъждение, който покриваше ума на Петър в онзи час.

Ами ти? Живял ли си под осъждане, защото в някакъв момент вярата ти е била затъмнена? Може би непрестанно си се връщал към грешен навик, или си се съмнявал в Божията способност да извърши обещанието Си в твоя живот. От тогава живееш в спирала от страх, вина и осъждане.

Всички знаем как Бог освободи Петър от този ужасен момент. Той го направи по същия начин, по който освободи и други светии в Библията - хора, които бяха изправени пред затъмнението на своята вяра.

1. Илия - човек, който наистина чуваше Бог, претърпя жестоко затъмнение на вярата си.

Вярата на Илия буквално отваряше и затваряше небето. Той беше безстрашен в свидетелството си пророк - човек, чиято твърда вяра в Бог караше царете да се страхуват от него, а ада да трепери. Когато Сатана беше сграбчил Израел, Илия се надигна с вяра и събори всичкото идолопоклонство.

Въпреки всичко това, този свят пророк преживя тежко затъмнение на вярата си. Сатана знаеше за влиянието, което вярата на Илия щеше да окаже върху Израел и организира атака срещу него чрез злата царица Езавел. Това се случи точно в момента на най-голямата победа на Илия – той току що беше убил 400-те пророка на Ваал и пробягал разстоянието от планината Кармил до Езраел. Но когато пристигна, той разбра, че Езавел беше обявила цена за главата му, заявявайки: „Вече е труп“.

Емоционално изтощена, вярата на Илия се срива. Само в един черен час, мощната вяра, която можеше да отвори небето, се превърна в съмнение. Криещ се в пещера, изтощен, Илия изпадна в дълбока депресия. Той се отчая за живота си, казвайки: „Приключих с вярата, надеждата, ревността. Не си струва да живея. Дадох каквото можах, но всичко се провали. Не му ли пука на Бог? Господи, изведи ме от тази каша. Просто ме убий.“

Може би си мислиш за Илия същото, което и за Петър: „Този човек със сигурност премина границата. Как е възможно свят служител, който проповядва праведност и върши такива мощни дела, да каже, че на Бог не му пука?“ Питам те: Бог отне ли помазанието на Илия заради това, че изпадна в такова неверие? Изобличи ли пророка заради обвиненията му? Не, Бог послужи на слугата Си, като го нахрани и укрепи. Всъщност, Той изпрати ангел да сготви на Илия такава свръхестествена храна, че тя стигна на пророка за четиридесет дена.

2. Еремия също преживя затъмнение на вярата си.

Това е мощен проповедник на святост и покаяние, безстрашен пророк, който имаше Божия ум и ходеше в страх от Господа. Но когато четем Еремия 20 глава, виждаме, че той преживява ужасно затъмнение на вярата.

Еремия проповядваше при портата на храма, когато обладания от Сатана свещеник Пасхор отиде и зашлеви пророка в лицето. Пасхор заповяда да изведат Еремия и да го заключат с

дървени окови, за да му се присмиват минувачите. Когато го освободиха, Еремия произнесе Божието наказание върху Пасхор и последователите му: „Ти, Пасхор, и този град ще паднете. Всички отивате в плен” (виж Еремия 20:6).

Веднага върху душата на Еремия се спусна тъмнина и той се срина обезкуражен. Пронизващият доскоро проповедник на светостта сега изля мрачните си чувства към Бог: „Господи, Ти ме измами. Словото, което ми даде, се превърна в укор. Присмиват ми се всеки ден. Ти ме изостави, така че Те напускам. Повече няма да проповядвам Словото Ти. Всичките Ти обещания са празни. Живота и служението ми приключиха в срам. Трябваше да ме убиеш в утробата на майка ми” (Виж Еремия 20:7-8).

Кажете ми, тук Еремия прекрачи ли границата? Може ли такъв език да държи някой, който твърди, че служи на Бог? Намираме отговора в следващата глава: „Божие слово дойде при Еремия” (виж 21:1). Затъмнението на пророка премина и Бог не пропусна нищо от това, което имаше за него. Най-ефективното служение на Еремия тепърва предстоеше.

Бог винаги знае хитростите и атаките, които Сатана използва срещу най-действените Му слуги. В живота и на Илия, и на Еремия, Бог знаеше, че вярата им ще претърпи затъмнение, и че виковете им произлизаха от объркване и болка. И Библията казва ясно: нито за един момент Бог не премахна помазанието Си от тях двамата.

Повечето от нас не могат да се идентифицират с жестокото пресяване и затъмнение на вярата на тези двама духовни гиганти.

Когато четем за Илия и Еремия, ние си мислим: „Никога не съм бил подложен на натиск до такава степен, че да моля Бог да ме убие, както направи Илия. Никога не съм обвинявал Бог, че ме е измамил, като Еремия. И никога не съм казал на Бог, че приключвам с Него. Затъмненията на тези хора са били пълно временно засенчване на вярата им. Не мога да се идентифицирам с това.”

Но това не означава, че вярата ни не е преживявала затъмнения - те може да са били по-прикрити. Истината е, че ние можем да развием същото отчаяно поведение, ако почувстваме, че Бог ни е изоставил. След разочароващо преживяване, Сатана може да ни вмени мисли като: „Къде е твоя Бог сега, когато се нуждаеш от Него? Нещата се влошават, а Той не се вижда никъде. Бог обеща да ти даде изходен път. Къде е Той?”

Въпреки, че можем да не го покажем видимо, ние си мислим, че Господ не е с нас, че ни е ядосан, че не отговаряме на изискванията Му. Така че спираме да говорим с Него, спираме да се молим и да Му вярваме в изпитанията си.

Без значение какво е нивото на затъмнението, трябва да знаем, че дяволът стои зад атаката. Тя не е причинена от нещо в нашата същност, нито от Божия гняв, а по-скоро идва като свръхестествено нападение от ада. Ако не успеем да разберем това, падението ни надолу по спиралата ще продължи. Да не сме посмели да подценим решителността на Сатана да съкруши вярата ни.

Може да попиташ: „Но Исус не е ли прав да се сърди, когато не Му вярваме? Това не Го ли наскърбява – когато се съмняваме във верността Му?“ Да, така е - наскърбява Го. И, да, мислите ни на неверие могат да доведат до объркване и хаос. Може да поникне горчивина, и ако ѝ позволим да се вкорени, това може да ни доведе до пълно отпадане от вярата.

Но истината е, че Бог знае истинските дълбини на онова, което става в сърцето ти и не е променил мнението Си за теб. Той не започва изведнъж да те разглежда като враг, само защото духа ти е притеснен. Той все още те счита за приятел, войн на царството, който скоро ще се пренесе в нови сфери на вяра. И поради тази причина си се превърнал в мишена на Сатана.

Дяволът е абсолютно решен да блокира видението ти за Божията милост и благодат. Както луната по време на затъмнение, той малко по малко се опитва да закрие гледката ти за Исус, докато нещата станат напълно черни. Но през цялото време Бог е имал план вярата ти да излезе от временното затъмнение.

3. Много от нас могат да се идентифицират с частичното затъмнение на вярата, което изпита Давид.

В Псалм 55 Давид говори за сатанинска атака, която пресуши силата и търпението му. Това доведе до толкова жестоко затъмнение на вярата, че Давид искаше да избяга. Той изстена: „Боли ме душата, тежестта не си отива. Това е безкрайна битка. Всичко, през което преминавам, ме ужасява. Понякога не мога да спра да треперя.

Господи, не се крий повече от мен. Моля Те, чуй ме. Трябва да ми дадеш начин да избягам. Само ако имах криле като на гълъб, бих отлетял от това място и бих се скрил в някоя пустиня. Просто искам да си почина от битката.”

Коя беше причината за ужасната борба на Давид? Това беше един глас: „от гласа на врага“ (Псалм 55:3). На иврит смисълът е „гласа на човек“. Сатана говореше заедно с демоничните си тирани: „от потисничеството на грешния“ (55:3).

Давид казва за тези гласове: „хвърлят върху мене грях и в гняв враждуват против мен“ (55:3). Тоест: „Гласовете на демоните хвърлят обвиненията си срещу мен. Сатана и доверениците му са въстанали срещу мен, притесняват ме с лъжи, издирват миналите ми провали и ги носят пред мен, опитвайки се да ме уплашат.”

Какво направи Давид по този въпрос? Той извика към Господ за помощ, молейки Го да накара обвиненията на врага да спрат: „Унищожи, Господи, и раздели езика им“ (55:9). „Цял ден изкривяват думите ми, всичките им мисли са против мен за зло... наблюдават стъпките ми“ (56:5,6).

Свидетелството на Давид е ясно за всички нас – това е война. Ние сме изправени пред зли сили в борба за вярата си срещу бащата на лъжата. И единствения начин, чрез който можем да се борим, е да извикаме към Господ за помощ.

Както и други святи Божии слуги, Давид излезе от затъмнението си и беше използван мощно от всякога. Възлюбени, същата радост очаква и нас след затъмнението. Въпреки това, точно когато сме най-зле, когато сме в най-дълбоката точка на неверието си, Бог извършва най-дълбокото Си дело в нас, подготвяйки ни да Го прославим.

Наскоро бил ли си пресяван така, сякаш изглеждаше, че вярата ти ще потъне в мрачния час на затъмнението?

Както и Петър, така и ти може да си се чувствал напълно победен. Или, както Еремия, да си чувствал, че Бог те е измамил и изоставил. Или като Илия, ти си съкрушен и просто искаш живота ти да приключи. Не виждаш изход от затъмнението си.

Призовавам те да направиш три неща:

1. Почивай в Божията любов към теб. Спомни си примера на тези слуги и плана, който Бог имаше за всеки от тях чрез изпитанието им. Те трябваше да излязат от затъмнението си готови за служението, което Бог вече имаше за тях.

2. Знай, че без значение от дълбоките ти мисли на неверие, Господ знае през какво преминаваш и любовта Му към теб не се променя. Въпреки, че ние сме неверни, Той остава верен: „Защото и ние някога бяхме неразумни, непокорни, заблудени, робуващи на разни желаня и страсти, живеещи в злоба и завист, мразени и мразещи се един друг. Но когато се яви благостта и човеколюбието на Бога, нашия Спасител...” (Тит 3:3-4).

Гръцкото значение на думата „яви” тук е „наложи”. Бог гледа борбите, притесненията, страховете и съмненията ни – с две думи – времето на затъмненията ни, когато сме изпълнени с глупост и непокорство – и ни покрива с божествената Си любов. Без значение какво е състоянието ни, любовта Му царува над нас.

3. Направи онова, което направи Давид, и викай към Господ ден и нощ: „Господи, Боже на спасението ми, викам ден и нощ пред Теб. Сутрин молитвата ми е пред Теб. Чуй вика ми” (виж Псалм 55).

Скъпи светии, кажете тази молитва, както я казвам и аз: „Господи, понякога не Ти говоря. Отдръпвам се от Теб заради разочарованията си. Но сега идвам при Теб в молитва чрез вяра. Чуй вика ми, Исусе. Знаем, че това не е моята битка, а Твоята. Вярвам Ти, че ще направиш да онемее езиките на врага. И знаем, че Любовта Ти царува над мен, дори и в най-тъмните ми часове. Почивам си в насладата, което изпитваш в мен. Амин.”

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2008 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[An Eclipse of Faith](#) / [Затъмнение на вярата](#)